

Khi Ánh Sáng Khúc Xạ Qua Lăng Kính Nhị Nguyên

(Tác giả: *Vũ Thắng & Lumi Hồng Nhung*)

Thiên Chúa là Ánh Sáng Vĩnh Cửu —
một Ánh Sáng siêu vượt trên mọi ánh sáng của loài người,
không bị giới hạn bởi ngôn ngữ, khái niệm hay bất kỳ khuôn
khô nào mà trí tuệ hữu hạn có thể nắm bắt.

Ánh Sáng nguyên tuyền ấy không ngừng giải bày chính mình
qua trật tự của vũ trụ, nhịp điệu của thiên nhiên,
và sự hiện hữu nhiệm mầu của vạn vật —
bằng một thứ ngôn ngữ không lời, nhưng luôn vang vọng trong
chiều sâu của tâm thức.

Thế nhưng, khi Ánh Sáng ấy đi vào lịch sử con người,
nó không còn hiện diện như một tuyệt đối thuần khiết,
mà đi qua một “lăng kính Nhị Nguyên” —
nơi cái vô hạn chạm vào hữu hạn,
nơi chân lý vĩnh cửu được diễn đạt qua kinh nghiệm con
người.

Và từ đó, Kinh Thánh ra đời.

Kinh Thánh là Ánh Sáng Lời Chúa đi qua lăng kính nhân loại
—
vừa mang trong mình chân lý thần linh,
vừa in dấu những giới hạn, cảm xúc và ngôn ngữ của con
người.

Khi ta đọc:
“Lời Chúa trong thư của Thánh Phaolô gửi tín hữu Côrintô...”
ta đang nghe Lời Chúa vang lên qua lăng kính của Phaolô.

Cũng vậy, Ánh Sáng ấy được khúc xạ qua Mátthêu, Máccô,
Luca, Gioan...
qua các ngôn sứ, các tác giả Cựu Ước và Tân Ước —

mỗi người là một lăng kính riêng,
làm hiển lộ một sắc độ của cùng một Ánh Sáng.

Vì thế, Kinh Thánh không phải là toàn bộ Ánh Sáng,
nhưng là nơi Ánh Sáng đã chạm vào con người
và được diễn đạt trong lịch sử.

□ Những điều cần hiểu sâu hơn

Có những cách nói như:

“Thiên Chúa yêu”, “Thiên Chúa ghét”, “Thiên Chúa hối hận”...

đó không phải là những giới hạn thật nơi Thiên Chúa,
mà là cách con người nhân cách hoá Đấng vô hạn,
để có thể tiến lại gần Ngài hơn trong khả năng hiểu biết của mình.

Ánh Sáng Vĩnh Cửu luôn vượt trên mọi kinh sách, mọi hệ thống tư tưởng,

và mọi hình dung của loài người.

Vì thế, đừng vô tình giam Thiên Chúa trong “lồng kính” của cách hiểu hữu hạn,
cũng đừng đóng khung Ngài trong những định nghĩa mà ta tưởng là trọn vẹn.

Thiên Chúa nói nhiều hơn những gì được viết ra,
nhưng Kinh Thánh — trong sự tinh túy của nó —
đã đủ để nâng đỡ một niềm tin chân thành.

Như lời đã được viết:

“Các tầng trời cao hơn mặt đất bao nhiêu,
thì đường lối và tư tưởng của Thiên Chúa
cũng cao hơn loài người bấy nhiêu.”

Và chính trong khoảng cách ấy,
đức tin không phải là sự hiểu hết,
mà là sự bước vào —
với lòng khiêm nhường, và một tâm hồn biết lắng nghe.

*Ánh Sáng vẫn vậy —
chỉ lắng kính nơi ta đứng
đang khúc xạ nó thành khác đi.*